

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XVII. De animabus liberatis per ejus orationes.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

CAPUT XVII.

DE ANIMABUS LIBERATIS PER EJUS ORATIONES.

IN die Commemorationis animarum fidelium, cum esset orans pro fidelibus defunctis, impediabatur multum cogitationibus de quodam homine, quem sciebat esse in statu non bono. Et ecce vidit Dominum quasi pendentem in aere, ligatum manibus et pedibus, et sibi dicentem : « Quoties homo mortaliter peccat, toties ita me ligat ; tamdiu me ligatum tenet quamdiu in peccato perseverat. » Post hæc iterum apparuit Dominus, quasi juvenis speciosissimus et sponsus floridus mire decoratus, habens in pectore tria ornamenta velut tria monilia pretiosa. Per primum significabatur æternum desiderium, quo Deus erga animam jugiter flagrat. Per secundum amor divini Cordis ejus, quo semper diligit hominem ; licet homo tepescat et nihil amoris sentiat, tamen amor ejus divini Cordis flagrans et immutabilis erga se perseverat. Per tertium exprimebatur delectatio divini Cordis, de qua Scriptura dicit : *Deliciæ meæ esse cum filiis hominum* (SAP. VIII. 3.) Habebat etiam circa pectus zonam auream, per quam vinculum amoris innuebatur, cum quo animam illam ineffabili unionis modo sibi colligabat. Et ait Dominus ad eam : « Hoc modo cum anima amante sum religatus. » Assumensque animam ejus perduxit eam in hortum amœnissimum, qui erat situs in aere vicinus cœlo, in quo erat multitudo animarum, quæ omnes ad magnam mensam in aquilonari parte consedebant. Dominus autem per seipsum dignantissime accedens ministrabat illis, omniaque verba illa quæ in choro ad Vigiliis, et ad omnia quæ per univer-

Qui peccat
quasi ligat
Christum.

Cordis
divini
affectus ad
hominem.

sam Ecclesiam pro animabus illa die fiebant, quasi diversa fercula illis apponebat, et velut pocula varia propinabat. Anima vero istius quæ hæc videbat cum Domino erat ministrans.

Cum autem cantaretur Versus¹, *Si quæ illis sint, Domine*, dixit ad Dominum: « Mi Domine, quid hæc verba illis prosunt, cum sint in magno gaudio? » Tunc animarum omnium cordibus se aperientibus, vidit in corde cujusque quasi vermem, qui caput in modum canis habebat, et quatuor pedes, corrodens incessanter corda eorum et unguibus torquens. Hic vermis propria erat conscientia cujuslibet, qui ideo faciem canis prætendebat; quia fidele animal est canis, et conscientia semper corrodit et arguit animam, pro eo quod dulcissimo et benignissimo Deo suo extitit infidelis, nec ad eum absque impedimento post mortem meruit evolare. Per anteriores pedes exprimebantur omnia opera quæ homo facit contra Dei præcepta, quibus promeretur post mortem cruciari. Per extremos pedes figurabantur omnia desideria mala et viæ perversæ, quæ animam a Deo suo elongaverunt. Hic vermis etiam habebat caudam longam: quorundam erat lenis et plana, quorundam vero hispida et hirsuta. Per hanc caudam notabatur fama quam reliquerant in terris. Quæ vero bonam famam reliquerant, eorum cauda erat lenis, et ex hoc quoddam habebant remedium. Quæ autem malam post mortem reliquerant, earum vermium cauda hispida erat et retorta, crucians animam vehementer. Hic vermis nunquam moritur, nec anima inde liberatur, donec intret in gaudium Domini sui, fœdere indissolubili Deo juncta.

Vermis
conscientiæ
in animabus
purgandis.

Cauda
vermis, fama
in terris
relicta.

1. *Æ. Absolve, Domine, animas eorum ab omni vinculo delictorum, non eas tormentum mortis attingat. * Non reorum catena constringat, sed miseratio tua in pacis eas ac lucis regione constituat. † Si quæ illis sint dignæ, Domine, cruciatibus culpæ, tu eis gratia lenitatis indulge. * Non reorum. Ex veteri Officio Defunctorum.*

Tunc illa totis viribus Dominum exorabat quatenus animabus illis plenam remissionem tribueret, et ad suæ claritatis gloriam assumeret. Et ecce omnium vermes cadentes moriebantur, et animæ cum magna exultatione ad cœlestia gaudia evolabant. Post hæc assumpsit eam, ostendens illi Purgatorium, in quo diversa vidit tormenta. Quasdam enim vidit animas velut de aqua progredientes, nudas et madidas; quasdam velut de igne exeuntes, combustas et deformes species præferentes. Pro quibus dum illa orasset, continuo de pœnis liberatæ, quælibet formam et habitum suum qualis fuerat in terris recipiebat, et in hortum illum de quo priores animæ sunt ereptæ, cum gaudio transmigrarunt.

CAPUT XVIII.

DE ORATIONE QUÆ DICITUR *Fons vivus*.

CUM Prælati interdictum fecisset huic ancillæ Christi devotæ, ne quid de animabus, quod eidem revelaretur, ediceret, quia timebat publicari, et ex hoc gravamen cœnobium incurrere, ista compatiens animabus dixit ad Dominum: « Eia dulcissime consolator et tribulorum adjutor, quid modo faciemus pro animabus, specialiter cum eleemosynam pro ipsis accepimus, ut citius absolvantur? » Cui Dominus benigne respondit: « Legite orationem illam quæ dicitur *Fons vivus*, scilicet Ps. *Beati immaculati in via* (Ps. cxviii.) cum oratione sibi adscripta, et magnum adjutorium, multamque eleemosynarum recompensationem eis impendetis. »

Mechtildis
a Prælato
jubetur
quædam
reticere.